

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **M. J.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Ladislavem Košťálem
sídlem Na Riviéře 123, 270 24 Zbečno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

za účasti: 1) **Č. D., a. s.**
sídlem X
2) **J. L.**
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2017, č. j. 143432/2017/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou v pondělí dne 22. 1. 2018, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2017, č. j. 143432/2017/KUSK, sp. zn. SZ 121118/2017/KUSK ÚŠŘ/EMB (dále jen „napadené

rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Obecního úřadu L., stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 14. 8. 2017, č. j. 4443/17/SU/DPO, sp. zn. 3209/17/SÚ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil. Stavební úřad prvostupňovým rozhodnutím povolil odstranění stavby „M. – výměna TS Z. CAPEX 17 – SO 05 – demontáže, týkající se sloupové transformovny 22/0,4 kV ozn. PY_0271, venkovní vedení VN 22 kV a venkovní vedení NN na pozemcích parc. č. X, X, X, X, X, X a X v kat. území M. u P.“ (dále jen „sporná stavba“), o které požádala osoba zúčastněná na řízení 1) (dále též „žadatel“).

2. Žalobce namítá, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech tím, že byla vedena dvě samostatná řízení (o odstranění stávající stavby a o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby nové transformovny), ačkoliv spolu obě věci souvisejí a dle jeho názoru měly být projednány ve společném řízení. Žalovaný zjevně opomíjí, že odstranění stavby stávající transformovny nutně vyžaduje její nahrazení novou transformovnou, aby dodávka elektřiny mohla plynule pokračovat, ostatně to vyplývá již z užitého označení stavby. Žalovaný podle žalobce postupoval formalisticky, pokud uzavřel, že správní orgán je vázán návrhem žadatele, který nicméně nese riziko, že mu nebude stavba nové transformovny povolena. V důsledku toho se žalovaný nezabýval námitkami žalobce vztahujícími se k řízení o umístění nové stavby s odůvodněním, že povolení nové stavby není součástí řízení o odstranění sporné stavby. Napadené rozhodnutí je proto podle žalobce zcela nepřezkoumatelné, přičemž zcela nesrozumitelné je odůvodnění žalovaného, že „*nevyvrací možnost projednat věc ve společném řízení z hlediska hospodárnosti a efektivity, ale z hlediska věcného záměru nespátřuje rozpor s daným záměrem vlastníka stavby.*“ Podmínky odstranění sporné stavby a zřízení nové transformovny bylo třeba posuzovat jednotně. Podle žalobce byla zvoleným postupem porušena zásada rovnosti účastníků při rozhodování správních orgánů, neboť žalovaný takto aproboval zjevnou snahu žadatele eliminovat v řízení o odstranění stavby námitky žalobce proti stavbě nové, a to v situaci, kdy řízení o umístění nové stavby byl zahájen ještě před zahájením řízení ve věci odstranění stavby.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nová stavba bude procházet shodným řádným schvalovacím procesem, ať již k projednání dojde v samostatném řízení nebo ve spojeném řízení s žádostí o odstranění stavby. Nadto žalovaný uvádí, že stavebník musí počítat též s variantou, že mu správní orgán nemůže dopředu garantovat, že mu nová stavba bude povolena. Poukázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 6. 8. 2010, č. j. 7 As 54/2010-121 (dostupný stejně jako další zmiňovaná rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz), podle kterého nelze až na výjimky dané důležitým veřejným zájmem nikoho nutit, aby zachoval svoji stavbu, nemá-li na tom zájem a chce-li ji odstranit, ať již z jakýchkoliv důvodů. Žalovaný dále připomněl, že žalobce jakožto účastník může vznášet námitky a uplatňovat připomínky v řízení o povolení nové stavby a proti případnému rozhodnutí může podat jak řádný, tak mimořádný opravný prostředek.
4. Žadatel se z pozice osoby zúčastněné na řízení 1) k žalobě nevyjádřil. Právní předchůdce osoby zúčastněné na řízení 2) pouze uvedl, že podle vyjádření společnosti Č., a.s., může dodávku elektrické energie zajistit transformovna v ulici H..
5. V průběhu soudního řízení došlo ke změně ve vlastnictví dotčeného pozemku p. č. x, jehož spoluvlastnictví na základě doložené kupní smlouvy uzavřené ve prospěch své manželky za trvání manželství se dovolával P. L., nar. ... (dosavadní osoba zúčastněná na řízení). Dne 5. 12. 2018 byla v katastru nemovitostí zapsána jako nová a jediná vlastnice tohoto

pozemku J. L. z titulu usnesení Okresního soudu Praha-východ o vypořádání společného jmění manželů a dědictví ze dne 25. 9. 2018, č. j. 25 D 1103/2017-88, jež nabylo právní moci dne 25. 9. 2018, a to ve spojení s usnesením téhož soudu ze dne 11. 10. 2018, č. j. 25 D 1103/2017-91, jež nabylo právní moci dne 5. 12. 2018. Věcných práv ve vztahu k jiným pozemkům se P. L. nedovolával, a to ani poté, co nabyl věcné břemeno doživotního užívání sousedních nemovitostí. Proto soud nadále jedná jako s osobou zúčastněnou na řízení (vedle žadatele) jen s paní J. L.. Tuto změnu v označení osob zúčastněných na řízení soud provedl bez dalšího, aniž by bylo nezbytné o této otázce samostatně rozhodovat usnesením (viz rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2015, č. j. 1 As 126/2015-63). Dosavadní výsledky řízení jsou pro novou osobu zúčastněnou na řízení závazné, neboť nabytím dotčených pozemků vstoupila do práv a povinností svého právního předchůdce (§ 107 odst. 4 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

6. Ze správního spisu soud zjistil, že žadatel z pozice vlastníka sporné stavby ohlásil dne 12. 6. 2017 záměr odstranit spornou stavbu, v návaznosti na což stavební úřad rozhodl usnesením ze dne 22. 6. 2017 o projednání žádosti v řízení o odstranění stavby, protože se záměr týká zájmů vlastníků dotčených pozemků, a je proto třeba stanovit podmínky pro odstranění stavby. Z předložené projektové dokumentace vyplývá, že předmětem žádosti je výhradně odstranění transformovny umístěné na pozemku p. č. X a sloupu na pozemku p. č. X (který vlastní žalobce), včetně nadzemního vedení vysokého napětí mezi těmito sloupy a vedení pokračujícího dále přes pozemky p. č. X, X, X, X a X, nikoliv předpokládané umístění nové transformovny na pozemku p. č. X a s tím spojené zřízení nadzemního a podzemního vedení vysokého a nízkého napětí. Realizace těchto nových staveb je však v technické zprávě výslovně uvedena jako základní předpoklad pro realizaci požadovaného odstranění stavby a je v technické zprávě též rámcově popsána. Ke sloupu na pozemku žalobce je v technické zprávě konstatováno, že na základě jiné části projektové dokumentace bude na totožném místě nahrazen sloupem novým a dojde k znovuosazení původního nadzemního vedení, které bude do doby jeho stavby odpojeno a svinuto.
7. Ve lhůtě, již stavební úřad účastníkům řízení stanovil pro podání námitek, žalobce jakožto majitel pozemku, který bude dotčen záměrem žadatele, uplatnil námitky, v nichž upozorňoval na to, že v dokumentaci k žádosti žadatele o umístění nové transformovny se uvádí, že původní sloup bude nahrazen sloupem se zcela jinými technickými parametry a navíc na jiném místě jeho pozemku. Navíc nová transformovna se pak bude nacházet v sousedství jiného pozemku žalobce a bude omezovat jeho užívání. Dopady na omezení užívání pozemků žalobce a jejich dotčení budoucími ochrannými pásmy vedení přitom nejsou žalobci z dokumentace patrné, a proto s odstraněním sporné stavby nesouhlasí. Její výměna přitom ani není zahrnuta v územním plánu obce mezi veřejně prospěšné stavby. Součástí záměru žadatele je provést výměnu transformovny a venkovních vedení vysokého a nízkého napětí, proto je třeba podle žalobce podmínky pro odstranění stavby a výměny stavby posoudit souhrnně, a nikoliv izolovaně. Žalobce přitom namítal, že v řízení o umístění nové stavby mu stavební úřad upíral postavení účastníka řízení.
8. Rozhodnutím ze dne 14. 8. 2017 stavební úřad povolil odstranění sporné stavby, přičemž současně určil podmínky pro její odstranění, mj. i podmínku, že pokud by žadatel nezískal právo realizovat novou transformovnu včetně kabelového vedení, k odstranění stavby nesmí dojít. Námitky žalobce stavební úřad shledal nedůvodnými a podrobně vysvětlil, že předmětem tohoto řízení je pouze odstranění sporné stavby, stavební úřad proto nemůže

posuzovat námitky proti podobě případně nově umísťované stavby. O umístění nové transformovny je vedeno souběžně řízení na podkladě samostatné žádosti žadatele, v němž bylo v rozporu s tím, co žalobce tvrdí, s ním jednáno jako s účastníkem, ostatně prvotní rozhodnutí o umístění stavby bylo na základě jeho odvolání zrušeno a žalovaný uložil stavebnímu úřadu, aby žadatele vyzval s ohledem na námitky žalobce k doplnění projektové dokumentace a aby odstranění sporné stavby považoval v uvedeném řízení za předběžnou otázku pro své rozhodování. Samotné odstranění stavby může omezení užívání pozemků žalobce pouze snížit. Žalobci přitom nepřísluší rozhodovat o právu žadatele odstranit svou stavbu.

9. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž opět namítal, že vzhledem ke zjevné podmíněnosti odstranění stavby umístěním nové transformovny nelze při hodnocení námitek striktně odlišovat mezi řízením o odstranění stavby a řízením o umístění nové stavby, neboť podmínky obou se prolínají. Napadené rozhodnutí stavebního úřadu označil žalobce v odvolání za nepřezkoumatelné, neboť z něj není zřejmé, v čem stavební úřad spatřuje nedůvodnost námitek odvolatele proti náhradě původní stavby stavbami novými. Žalobce zopakoval, že umístění stavby nové transformovny na pozemku p. č. X není zahrnuto v územním plánu obce mezi veřejně prospěšnými stavbami. Dále trval na tom, že mu v řízení o umístění stavby nové transformovny stavební úřad odepřel postavení účastníka podle § 85 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 193/2017 Sb. (dále jen „stavební zákon“). Ostatní účastníci řízení se k odvolání žalobce nevyjádřili.
10. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 27. 11. 2017 odvolání žalobce zamítl, prvostupňové rozhodnutí potvrdil a v odůvodnění konstatoval prakticky shodně jako později ve vyjádření k žalobě, že správní orgán je vázán žádostí. Žalovaný „*nevyvrací možnost projednat věc ve společném řízení z hlediska hospodárnosti a efektivity, ale z hlediska věcného záměru nespátřuje rozpor s daným záměrem vlastníka stavby.*“ Žalovaný dále zdůraznil, že zamýšlená stavba bude procházet řádným povolovacím procesem, ať již bude projednávána samostatně, či ve společném řízení, a žadatel s tím musí počítat, přičemž při odděleném projednání mu nikdo nemůže dopředu garantovat, že mu nová stavba bude povolena. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2010, č. j. 7 As 54/2010-121, nelze žalobce nutit, aby zachoval svoji stavbu, splnil-li zákonné podmínky pro její odstranění. Pokud jde o námitky žalobce proti nové stavbě, ty může uplatnit jako účastník řízení o povolení nové stavby. Nová stavba však není součástí řízení o povolení odstranění stávající stavby. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce oznámeno dne 1. 12. 2017.
11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené a směřuje proti rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích jednoho uplatněného (komplexního) žalobního bodu, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci nevyslovili v reakci na výzvu soudu s takovým postupem nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Žalobce podanou žalobou uplatnil *de facto* totožné námitky jako v odvolacím řízení, popř. dříve v řízení před stavebním úřadem. Žalobce v zásadě namítá, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech tím, že o odstranění sporné stavby a stavbě nové transformovny byla vedena oddělená řízení, takže v tomto řízení nemohl uplatnit své

námítky proti nové stavbě, resp. správní orgány se jimi odmítly zabývat; v případě žalovaného pak se zcela nesrozumitelným odůvodněním.

13. Pokud jde o námitku žalobce, že nebylo vedeno společné řízení, v důsledku čehož měl být žalobce zbaven možnosti uplatnit námitky proti zamýšlené nové stavbě, soud ji shledal jako nedůvodnou. Společné řízení podle § 140 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „správní řád“) lze vést tehdy, pokud se jedná se o řízení, k nimž je příslušný (věcně i místně) stejný správní orgán a která se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků. Podmínkou dále je, že vedení společného řízení nebrání povaha věci (např. velká různorodost těchto řízení), účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. Ke spojení řízení může dojít na požádání účastníka nebo též z moci úřední a vydává se o něm usnesení, které se pouze poznamenává do spisu a nelze se proti němu odvolat. Správní orgán musí sám zvážit (nestanoví-li mu zákon, že je nutné společné řízení vést), zda povede společné řízení nebo nikoli, přičemž je nutno zdůraznit, že na spojení řízení v intencích ustanovení § 140 správního řádu není právní nárok, neboť k takovému postupu správní orgán není povinen, pokud to zvláštní právní předpis či povaha řízení bezpodmínečně nevyžaduje (srov. obdobně např. rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 As 426/2017-62, odst. 24). Při posuzování podmínek pro vedení společného řízení by měl správní orgán zvážit zejména zásadu rychlosti a hospodárnosti řízení podle § 6 správního řádu, stejně jako povahu a účel předmětných řízení. Z rekapitulace správního spisu je přitom zřejmé, že byt žalobce namítal nesprávnost uvedeného postupu, formální žádost podle § 140 správního řádu v předmětné věci nepodal. Správní orgán tudíž o tomto návrhu ani nemusel vydávat samostatné usnesení a postačovalo, pokud se s touto otázkou vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí ve věci samé.
14. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, zda tímto postupem mohlo či dokonce muselo dojít ke zkrácení jeho práv. V dané věci se jednalo o dvě samostatná řízení, a to o povolení odstranění stavby podle § 128 odst. 4 stavebního zákona a vedle toho o územní řízení podle § 84 a násl. stavebního zákona. Okruh účastníků řízení o povolení odstranění stavby není v § 128 výslovně stanoven (kromě výslovného vyloučení nájemce z účastenství), proto je třeba v souladu s § 192 odst. 1 stavebního zákona vyjít z obecné definice účastníků řízení v § 27 správního řádu (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2015, č. j. 1 As 62/2015-32, č. 3285/2015 Sb. NSS), kterou pouze ustanovení § 128 odst. 4 věty šesté a odst. 6 věty poslední korigují v tom smyslu, že účastníky nemohou být pouzí nájemci dotčených nemovitých věcí.
15. Podle § 27 odst. 1 správního řádu jsou účastníky řízení
 - a) v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu;
 - b) v řízení z moci úřední dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají.
16. Podle § 27 odst. 2 správního řádu jsou účastníky též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.
17. Podle § 85 odst. 1 stavebního zákona jsou účastníky územního řízení
 - a) žadatel,
 - b) obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn.

18. Podle § 85 odst. 2 stavebního zákona jsou dále účastníky územního řízení
- a) vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě,
 - b) osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.
19. Z uvedeného je tedy zřejmé, že v posuzované věci se jednalo o různé typy řízení s odlišně vymezeným předmětem řízení (ten je skutečně vymezen podanými žádostmi, jejichž změnu si stavební úřad nemůže vynucovat) a okruhem účastníků. Okruh účastníků a současně jejich procesní práva, včetně práva uplatňovat v řízení námitky, jsou tedy dány povahou a předmětem těchto jednotlivých řízení. I když přitom vymezení účastnictví v ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 128 odst. 4 větou šestou stavebního zákona do značné míry bude v konečném důsledku korespondovat podmínkám účastnictví v § 85 odst. 2 písm. a) a b) stavebního zákona (u shodného záměru by se výsledná množina účastníků nepochybně značně překrývala), nelze opomenout skutečnost, že nová stavba má být umístěna na jiném, byť blízkém pozemku nežli sporná stavba a že její účinky na okolí nepochybně budou odlišné, než účinky odstraňování stavby podobného charakteru. Zcela reálně tak může přicházet do úvahy odlišný okruh účastníků v obou těchto řízeních. Ostatně u některých méně významných odstraňovaných staveb by bylo možné si zcela vážně klást též otázku, zda obec, na niž pamatuje § 85 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, by vůbec měla spadat do okruhu účastníků ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. Za těchto okolností proto nelze vyčítat stavebnímu úřadu, pokud v rámci mimořádně široké míry správního uvážení, již při rozhodování o tom, zda povede společné řízení, disponuje, dospěl k závěru, že podle § 140 správního řádu postupovat nebude.
20. Vedením společného řízení navíc nemůže být rozsah práv vyplývajících z účastnictví ve vztahu k jednotlivým předmětům řízení rozšířen nad míru požadavku přímého dotčení v právní sféře daného účastníka. V tomto ohledu soud připomíná rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2011, č. j. 9 As 5/2011-171, ze kterého vyplývá, že okruh účastníků řízení je ohraničen množinou práv, která mohou být předmětným řízením dotčena. Kasační soud se v citovaném rozhodnutí neztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze, že společně vedené řízení ve smyslu ustanovení § 140 správního řádu může okruh účastníků rozšířit. Shodný závěr je třeba učinit i v posuzované věci.
21. I kdyby tedy stavební úřad dospěl k závěru, že z důvodu hospodárnosti obě řízení spojí, neopravňovalo by to žalobce k uplatnění námitek proti stavbě nové transformovny, pokud by nemohl být jejím umístěním dotčen ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Pokud mohl být v daném smyslu umístěním dotčen, nepochybně by mohl uplatňovat shodné námitky jak v řízení společném, tak samostatně, pokud by obě řízení spojena nebyla. S ohledem na výše uvedené soud uzavřel, že vedením obou řízení odděleně žalobce nemohl být zkrácen na svých právech, jelikož rozsah námitek, jež by mohl uplatňovat ve společném řízení, by nutně musel být shodný s rozsahem námitek, jež (ve svém souhrnu) mohl uplatňovat zvlášť v obou samostatně vedených řízeních. Volba způsobu vedení řízení tak nemohla mít žádný dopad na dodržení zásady rovnosti účastníků při rozhodování správních orgánů a žádným způsobem žadatele oproti žalobci nezvýhodňovala. Pouze shodným způsobem oběma do jisté míry komplikovala výkon procesních práv, neboť žadatel i žalobce museli brát na zřetel odlišný předmět obou řízení a zároveň potřebu zajistit jejich koordinaci. Skutečnost, že žadatel si tento postup mohl zvolit, zatímco žalobce se mu musel pouze přizpůsobit, je pak plně odůvodněna zásadou dispoziční, již se

řízení zahajovaná podáním žádosti řídí a jež sama o sobě „rovnost zbraní“ účastníků řízení, resp. principy spravedlivého procesu nenarušuje.

22. Žalobce dále argumentoval tím, že odstranění sporné stavby přirozeně vyvolává potřebu jejího nahrazení novou transformovnou, tedy tím, že obě řízení se vzájemně podmiňují. V tom má žalobce sice pravdu, avšak ani tato skutečnost nevyvolává bezpodmínečnou potřebu společného vedení obou řízení. S touto námitkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí přiléhavě vypořádal, když konstatoval, že nová stavba bude podléhat řádnému schvalovacímu procesu v rámci územního řízení a že povolení odstranění sporné stavby nevytváří pro žadatele žádnou garanci, že získá kladné rozhodnutí stavebního úřadu ke stavbě nové transformovny. Vzájemný logický vztah obou staveb je navíc zcela správně respektován ve výroku prvostupňového rozhodnutí, které podmiňuje možnost žadatele odstranit spornou stavbu tím, že musí předtím získat povolení k umístění stavby nové transformovny. Tím je i po faktické stránce zajištěno, že si žadatel nebude moci vynucovat umístění transformovny na novém místě poukazem na veřejnou potřebu zajistit zásobování elektrickou energií po odstranění sporné stavby. Stejně tak v řízení o povolení umístění nové transformovny je třeba reflektovat podobu, v níž bylo žadateli napadeným rozhodnutím povoleno odstranění sporné stavby. Pokud by toto logicky navazující rozhodnutí vycházelo z odlišných předpokladů, pak by nepochybně mohlo být považováno za nezákonné a žalobce by se mu mohl řádně bránit odvoláním, popř. žalobou proti rozhodnutí odvolacího orgánu. Zachování této logické návaznosti však není předmětem nynějšího řízení, neboť mezi účastníky není sporu o tom, že jako první právní moci nabylo rozhodnutí ve věci žádosti žadatele o odstranění stavby. Je to tedy řízení o umístění nové transformovny, v němž je nutné zohlednit v rámci koordinace věcně souvisejících řízení výsledky řízení o odstranění stavby, nikoliv naopak.
23. Pokud je v žalobě namítáno, že se žalovaný nevypořádal s konkrétními námitkami žalobce vztahujícími se k řízení o umístění nové transformovny s odkazem na to, že tato stavba není součástí řízení o odstranění sporné stavby, soud dospěl k závěru, že správní orgán postupoval zcela v souladu se zákonem. V rámci řízení byly relevantní skutečně pouze námitky vztahující se k předmětu daného řízení a tím bylo odstranění sporné stavby, nikoliv umístění nové transformovny. Relevantní by mohla být nanejvýše námitka, že po odstranění sporné stavby dojde ke zhoršení zásobování elektrickou energií v daném místě, a že je proto nutné spornou stavbu nahradit novým zařízením, tímto směrem však námitky žalobce nesměřovaly a navíc na tuto potřebu stavební úřad výslovně a zcela správně reagoval v podmínkách prvostupňového rozhodnutí. Samotné námitky proti podobě a umístění nové stavby však již k předmětu řízení o odstranění sporné stavby žádný přímý vztah nemají, jejich vyřešení na správnost a soulad napadeného rozhodnutí se zákonem nemá žádný vliv. Proto žalovaný i stavební úřad zcela správně odkázali žalobce na souběžně probíhající řízení o umístění nové transformovny, v němž je měl možnost uplatnit, a věcně se jimi v řízení o odstranění stavby nezabývaly.
24. Pokud jde o samotnou formulaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tj. že žalovaný „*nevyvrací možnost projednat věc ve společném řízení z hlediska hospodárnosti a efektivity, ale z hlediska věcného záměru nespatřuje rozpor s daným záměrem vlastníka stavby*“, soud žalobci přisvědčuje, že jde o vyjádření značně nesrozumitelné a lze jen spekulovat o tom, co jím chtěl autor říci (snad to, že žalovaný neshledal rozpor mezi projektovými dokumentacemi předloženými k žádosti o povolení odstranění sporné stavby a k žádosti o umístění stavby nové transformovny?). Jiné pasáže odůvodnění napadeného rozhodnutí a

zejména pak podrobné odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které z hlediska soudního přezkumu tvoří s napadeným rozhodnutím jeden celek, však poskytují dostatečné a v zásadě správné odpovědi na námitky žalobce a hlavní sporné otázky. I přes uvedený lapsus žalovaného tak nelze dospět k závěru, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné a že by žalobci důvody, proč nebylo jeho námitkám vyhověno, známy.

25. Vzhledem k tomu, že vznesený komplexní žalobní bod soud neshledal důvodným a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitek, žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
26. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch. Úspěšný žalovaný vznik nákladů řízení o žalobě netvrdil a ani ze soudního spisu neplyne, že by mu vznikly nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, do níž spadá i obhajoba vlastních rozhodnutí před soudem. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
27. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, rozhodl, že ani tyto osoby nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. května 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu